

THEATERKRANT

R3LN4CHT / OhIJ & Likeminds No Matter What **EEN OERKNAL WAARUIT IETS MOOIS TEVOORSCHIJN KOMT**

Patrick van den Hanenberg
13 juli 2024

Gezien op 12 juli 2024, Over het IJ Festival, Docklands, Amsterdam

Een liefdesrelatie kan onverschillig, zacht, gepeperd en hard zijn. Denk dan aan de vergrotende en zelfs overtreffende trap van hard, en je komt bij de extreem felle relatie van Di en Lo, Didi Kreike en Lodewijk van Dijk. Het is vriendschap en onconventionele liefde, het is aanhankelijkheid en nihilistische chaos.

Vanaf het begin is het duidelijk: deze twee houden van elkaar, of ze willen elkaar in ieder geval niet kwijt. Maar het is suiker met spijkers, het is aaien en meppen. Het fundament ligt in de gezongen, of bijna gesmeekte openingsklanken: *'Catch me if I fall.'*

Toen Didi Kreike, oprichter van R3LN4CHT met het idee van *No Matter What* over ‘faggot friendship’ aan het tolleren was, borrelde een verlangen op om iets lelijks en grofs te maken. Hen wilde iets stuk maken om via die destructie te fantaseren over een nieuwe realiteit, een ongebruikelijke vorm van vriendschap en intimiteit. Of zoals hen tegen Van Dijk zegt: ‘Alle remmen los. Geef maar toe aan die zucht tot vernietigen.’

Dat verlangen van Kreike heeft een bijzonder heftige voorstelling opgeleverd, die zich grotendeels afspeelt in de toiletruimte van een gay-club. Kontlikken, fisten, toys... er wordt flink in de grabbelton der liefde gegraaid. En als er thuis iemand op je wacht, hoef je je nog niet in te houden, want ‘het feit dat er keeper in de goal staat, betekent nog niet dat je niet kan scoren’.

Tegen het kleine vierkante verhoogde podium zijn lange pisbakken geplaatst en daaromheen weer een rijtje urinoirs. Het publiek zit daar in drie tribunes omheen en wordt dus bijna de toiletruimte ingezogen. De intimiteit zit hem dus niet alleen in de vriendschap tussen die twee.

Die verstrengelde intimiteit tussen spelers en publiek bij deze openluchtvoorstelling, werd op vrijdagavond ook nog versterkt door het weer. Bij de ingang werden poncho's uitgedeeld, met de woorden: ‘Is eigenlijk niet nodig hoor, want het gaat vanavond niet meer regenen’, en oordopjes, want ‘we gebruiken stevige beats’. De oordopjes waren niet nodig, de dreun dreef grotendeels naar het IJ. De poncho hadden we niet moeten laten liggen, want pas bij het slotlied werd het droog.

Singing and fighting in the rain

Spelen in de regen en zeiknat met verbazing en verwondering naar die twee kijken schept een onverwachte band. Het niveau van de voorstelling werd niet door het hemelwater onderuitgehaald, sterker nog: de intensiteit van de relatie tussen de twee vrienden én het publiek kreeg er een extra kick door.

Als de hitte in de club en in de toiletruimte stijgt, wordt een lijn coke gelegd van enkele meters lang en ter breedte van de middenstreep van de snelweg. Als Kreike, die net iets te veel naar binnen heeft gesnoven, van de wereld raakt en op de drijfnnatte ijskoude stenen terechtkomt, terwijl de regen zonder ophouden ongenadig op hen inbeukt, wordt hen door een deel van het publiek vol compassie weggedragen.

Je hebt dan al een tijd naar een taai gevecht zitten kijken tussen twee spelers die het onderste uit hun eigen kan en de kan van de ander halen. Als een volleerd psychiater die kost wat kost een doorbraak bij zijn patiënt wil forceren, vuurt Di levensvragen op Lo af, die het kruisverhoor aanvankelijk van zich laat afglijden, maar uiteindelijk ontploft. Dat is het soort explosie, een oerknal waaruit iets moois tevoorschijn komt.

No Matter What is het tweede deel in de serie *Critical Spacing*, waarin R3LN4CHT grenzen en veiligheid bevraagt, hoe ongemakkelijk dat ook kan worden. Laat maar komen, deel drie.

Foto: Prins de Vos

ELDERS

DE VOLKSKRANT

★★★★☆☆

'De makers vervallen daarbij helaas ook regelmatig in letterlijkheid, waardoor de voorstelling over de gehele linie onnodig eenduidig blijft. Maar vooral door het sterke en kwetsbare spel van Kreike en Van Dijk is *No Matter What* alsnog een performance die onder je huid kruipt.' Sander Janssens

HET PAROOL

'Na het energieke begin zakt de verhaalboog echter in. Het wordt zelfs ietwat flauw wanneer een van de personages kermend op de vloer zijn bad trip uithijgt, er lijkt geen eind aan te komen. Een gouden ster is wel op zijn plaats voor de scenografie: het rauwe decor katapulteert je terug naar je verschrikkelijkste uitgaansnacht, die waarvan je de volgende ochtend niets meer herinnert.' Gina Miroula